

Od srca pjevajte hvalu Bogu!

Sv. Pavao u poslanici Kološanima 3,16 poziva prve kršćane: *U svakoj se mudrosti poučavajte i urazumljajte! Psalmima, hvalospjevima, pjesmama duhovnim od srca pjevajte hvale Bogu.* Iz ove rečenice, te još nekih drugih, (Ef 5,19; Kor 14,26) vidljivo je Pavlovo zagovaranje pjesme kao oblika kojim se hvali Boga i to ne bilo koje pjesme već pjevanje psalama, hvalospjeva i duhovnih pjesama. Ključni Pavlov zahtjev jest pjevanje od srca, a znamo da biblijski pojam srce uključuje sve ljudske snage, kako tjelesne tako i duhovne, i u tom smislu Pavao ima najradikalniji zahtjev za pjevanje – iz najiskrenije vjere, nade i ljubavi pjevati Bogu! Na takvu pjesmu vjernike ne bi trebalo nagovarati, ona bi morala biti spontana, vjerom motivirana i ljubavlju potaknuta. I kršćanski otac Ignacije Antiohijski poziva kršćane da se »ujedine u ljubavi i postanu jedan zbor, jedan glas koji pjeva himan Ocu po Isusu Kristu«. Apostolska i otačka vremena daju nam snažna svjedočanstva o zagovaranju kršćanske pjesme kao nezaobilaznog oblika, izraza i simbola vjere.

Poticaji su dolazili iz vodstva kršćanskih zajednica od najviših autoriteta, no danas situacija nije baš takva. Premalo se brige posvećuje tom vrlo važnom elementu kršćanskog izraza. Sretni smo kad čujemo neku rečenicu u prilog tome od crkvenih dostojanstvenika i onda je neumorno citiramo kako bismo se utješili da je Crkvi ipak stalo do tog simboličnog govora pretočenog u pjesmu. Čini se da je sve drugo važnije, a ono što oblikuje vjernika, što ga oduševljava, što ga čini sličnim anđelima, što ga čini da bude bolji sebi i drugima, što ga mekša i mijesi da lakše prihvati Božju poruku u svoj njezinoj zahtjevanosti to se često ispušta ili prepušta stihijskom oblikovanju. Kuda nas to sve vodi? Dovedi smo vjernike da više ne prepoznaju istinsku kršćansku pjesmu. Mogli bismo za vrijeme liturgije otpjevati bilo što i mnogi ne bi primijetili ni sadržaj ni način pjesme. Mnogi zagovaraju najpogubnije geslo za crkvenu glazbu proizašlo i *new ageovskog* mentaliteta koje glasi: *Važno je da se nešto pjeva.* Dakle nije bitno što se pjeva, kako se pjeva i tko

pjeva, već je dostatno da se čuje neka pjesma, da se eventualno popune praznine u liturgijskim akcijama i slično. Dobro postupaju oni svećenici koji prije liturgijskog slavlja pozovu vjernike na oduševljeno vjerničko pjevanje. Nažalost, to se rijetko čuje, a koji puta se stekne dojam da nekima pjevanje u liturgiji postaje opterećenje, jer produžuje obred.

Ne bi bilo dobro otkrivati sve rane, ali treba reći da relativiziranjem vjerničkog pjevanja, relativiziramo i vjeru, njen sadržaj i njen zanos. Papa Pavao VI. izgovorio je snažne riječi o glazbi u govoru upućenom glazbenicima u kojem naglašava važnost glazbene umjetnosti s antropološkog i duhovnog gledišta: »Glazba je najnematerijalniji i najtajanstveniji izraz umjetnosti koja može približiti duh do granica najuzvišenijih duhovnih iskustava. Ona ima i današnjem svijetu što reći; ima zadivljujuću i fascinantnu zadaću interpretirati čežnje, uznemirenosti, snagu apsolutnoga; svojom porukom vedrine može razvedriti tamu koja je prouzročena teškom krizom na području misli i osjećaja; može ublažiti ravnodušnost i mlakost i obaviti ih najprofinjelijim instrumentima svoje tehnike; posvećena joj je misija u ime najviših, najvrednijih i najtrajnijih humanih ideala. Ona je kao propedeutika za najveća duhovna osvajanja«.

Tom rečenicom završit ćemo i pozvati sve odgovorne i manje odgovorne da nešto učine kako bi kršćanska pjesma postala doista simbol vjere, nade i ljubavi u skladu s Augustinovom rečenicom *Cantare autem et psallere, negotium esse solet amantium.*

Urednik
sveta-cecilija@glas-koncila.hr

